

Основні принципи, тематична спрямованість: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених, надання юридичних консультацій

МАЛОЗАХИЩЕНИХ

Видається за фінансової підтримки Міжнародного фонду "Відродження"
Загальнодержавна інформаційна громадсько-політична газета. Засновник ГО "З'єднання борців "За справедливість"

Øàíîáí³ äîáðîä³¿!
Щиро вітаємо Вас
з Новим роком
і Різдом Христовим!

Рік, що минув, дав нам нагоду пізнати Вас Добротворцями, розуміючими і зольованість ширих борців за справедливість в ще надто корумпованій і мафіозній Україні.

Новий рік нехай стане роком радості і добробуту, сімейного затишку, родинного тепла, трудових здобутків, хай прибавиться розуму і мудрості на добре,

хай не буде неправди над правдою, а Різдяна зірка засяє Вам добром й щастям від Бога і зігріє Ваші серця вірою та надією.

Нехай рік, який зустрічаємо, виправдає всі Ваші сподівання.

Хай мрія про добрий світ надією стає, а наше життя, її реальністю — хай робить!

Рада з'єднання борців „За справедливість”, редакційна рада газети „Вісник малозахисних”, колектив видавництва.

НОВОРІЧНІ ЩИРІ ПОБАЖАННЯ

Суддям бажаємо Божими статтями: щоб вирок, рішення, ухвалу — гордо за справедливість їх, читали і в очі дивилися, а не ховали, і щоб очі людськими були, — не в сірка позичали; щоб людей не менш як себе поважали, не гавкали, не сичали, а за законом лиш правила і права, свободи та інтереси законні тих, хто податки платить на їхню зарплату, захищали; щоб за 2007 рік кожний суддя по одному хоч виявив з тих, хто йому пропонував хабара; щоб в справах сторінки підшити і пронумеровані чорнилом негайно були, щоб кожен документ зареєстрованим й вшитий в день надходження був; і прокурору, і кожній міліції також цього бажаємо.

Головам адміністрації бажаємо щоб їх перестали збоку при владі тримати, щоб їм захотілося владу народу відати.

Всім злим - цікавості до Бога, доброти, терпіння. Пізнати, що задоволення і щастя - речі різні, що задоволення не ради Бога — веде до нещастя.

Всім добрим - здоров'я, терпіння, мудрості, розуму, милосердя, сили волі, сміливості, спокою й перемог зі злом в двообою!

Головам рад, головам міст бажаємо всім, щоб бюджети вдесятеро збагатили, щоб хабарництво зненавиділи так, щоб за виявлених трьох хабарників за рік нагороду (в кожній службі) в п'ять тисяч доларів встановили (гарантуємо — населенню це, вигідно буде!).

Юстиції бажаємо, щоб вона себе знайшла нарешті там, де треба нам. Щоб були контрольовані адвокати, прокуратура, міліція, суд і мерія, і виконували обов'язки та дотримувалися своїх (не порушуючи наших) прав — діяли (а не без діяли) вчирчно і лише в межах закону, і лише для нас, а не для влади.

Прокурорам бажаємо, щоб ті закони котрі, контролювати повинні, самі виконували: щоб пізнали що прокурори нам служать, а не громадянин прокурору; щоб на

скриньці при вході в прокуратуру написали: прийом листів від тих, хто прокуратури боїться; щоб у прокуратурі (замість скриньки) заяви, скарги реєструвалися, як цього вимагає закон і реєстрували кожну негайно і штампа ставили з номером про реєстрацію на другому примірнику, і щоб дякували за довіру до прокуратури, — щоб прокуратура правді захистом ставала, а не гірше ворога, коли біда з прокурора ближчим нас зводить.

ДЛЯ КОГО ВШАНУВАННЯ ЖЕРТВ ГЕНОЦИДУ В УКРАЇНІ — ШОУ?

Завше залишають по собі неприємні враження привселюдні професійні розборки, чи то між депутатами, урядовцями, чи між базарними торговцями. На жаль, сьогодні змушені влаштувати "розбір польотів" у середовищі журналістів, бо зачепили за живе.

Нещодавно у Нетішині з'явилась нова незалежна газета «Нетішинські Вісті». Газета сміливо критикує владу, має своє бачення проблем міста. Але у номері 6-7 від 7-14 грудня з'явилась стаття «Голодомор-шоу» як способ изменення ідентичності народу», яка сколихнула до глибини душі. Кожна людина, а тим паче, якщо вона журналіст, має право на свободу слова, але не слід брутально змішувати грішне зі святим. Шокує вже сама назва статті. Хіба можна називати шоу траурний (по своїй суті) захід — вшанування пам'яті жертв геноциду? Це вже щонайменше блюзнірство, адже загинули мільйони людей завдяки безкарному свавілля держави Радянський Союз. Автор статті Віктор Кириченко напевно «спеціально забув», що 25 листопада вшановують не лише жертв голодомору початку 30-х років, а й полеглих від голодоморів 20-х, 40-х, закатованих під час інших політичних репресій з боку не лише Росії (як наголошує автор), але й інших недругів України. Цього року під час масових заходів увага справді

більше акцентувалася на голодоморі, бо навіть у часи незалежності України, були сили, які робили (й ще ось роблять) все, щоб молоде покоління не знало правди про ці жахливі події створені лєнінсько-сталінським режимом. Тільки тепер стали оприлюднюватися секретні матеріали з архівів КГБ, НКВС. Децю про політичні репресії, сумнозвісні гулаги було відомо уже в часи горбачовської перебудови. Попри супротив комуністів, колишніх кагебистів та їх поплічників, чії руки у крові українських патріотів, правда, крапля за краплею все ж ставала доступною для людей. А ось про голодомор мова велась мало і то все перекручували, зводили нібито до неврожаю. Хоча це відверта брехня. Навіть у роки неврожаю, українська земля здатна прокормити працьовитих українців. Комуністи і комсомольці ходили по оселях селян і забирали все поживне (в росіян в цей час не відбирали хліб на їх історичних землях). Ось де причини голодомору і чи варто це заперечувати, коли ще є живі свідки тих подій?

Під тиском неспростованих фактів Верховна Рада прийняла постанову про визнання голодомору 1932-33 років актом геноциду. Автору статті в «Нетішинських Вістях» і цього замало. Він жодним словом не згадує про багатолітнє замовчування, перекручування правди про

голодомори та репресії проти українського народу, а помічає «помпу» в організованих з цього приводу заходах, в правдивих свідченнях, від яких моторошно стає та жах хапає. Що сказати? КАжуть: у чужому оці видно скалку, а у своєму — колоди не помітно. Та у цім випадку і скалки шукати гріх. Думаю, родину автора, та напевно і редактора газети не зачепило нещастя голодоморів і політичних репресій, бо інакше рука б не піднялася написати таке, але чи є у таких серце, спроможне відчутти чийсь біль? Та Бог їм суддя...

Ще, автору статті в «Нетішинських Вістях», хочу нагадати, що Верховну Раду України обрав народ і народ вправі вимагати, наголошувати, не просити, а вимагати прийняття тих законодавчих актів, які необхідні для країни і народу. Президент теж обраний народом, тому ми вправі й від нього вимагати, а він від імені народу, бо будучи частиною народу, він є гарантом наших Конституційних прав у державі.

Направленість статті — лють і ненависть до всього українського, до історичної правди, надто помітні між строками. Ви неправі «товарищ Віктор Кириченко», бо захищаєте те, що прийде час, засудять і в самій Росії, а ви залишитесь за боргом історії, зневажені навіть «старшим

Закінчення на 4-й стор.

ШАНОВНІ ЕНЕРГЕТИКИ!
Борці за справедливість бажають вам виробити для споживачів якомога найбільше електроенергії, якій би раді були завжди і всі.
Щоб ваша праця не шкодила здоров'ю вам та вашим рідним, щастя, добробуту, миру, злагоди і успіхів у вашій героїчній праці.

КОНКУРС ТРИВАЄ!
В рамках реалізації проекту "Підготовка, прийняття, та виконання рішень владою" редакцією газети "Вісник Малозахисних" проводиться конкурс на кращий критичний матеріал (конструктивізм та результативність критики) планів та дій влади для публікації впродовж року (бажаючи можуть отримати прес-реліз). У редакції створено творчу групу, яка впродовж року сприятиме конкурсантам громадській експертизі рішень, підготовці, прийняттю та контролю виконання рішень, і публікуватиме критичні матеріали. Надаватиметься перевага публікаціям критичних матеріалів, які спроможні переконати громадськість у можливості впливу на рішення влади і у результативності контролю та конструктивної критики. Переможці конкурсу визначатимуться по його завершенню (орієнтовно — 20 листопада 2007 року) таємним голосуванням наступним чином. Кожен учасник — автор публікації отримає на окремих папірцях (для кожного прізвища, крім свого) прізвища усіх авторів критичних публікацій, а в урну для голосування вкине лише один. Відповідно, за сумою результату голосування, визначатимуться переможці.
Переможців конкурсу чекають винагороди (в грн):
1 — 1500   2 — 1000   3 — 500

МАЛЕНЬКА ПУБЛІКАЦІЯ ТА ВЕЛИКИЙ ЇЇ ГРІХ
В газеті Нетішинській Вісник №48 (1289) за п'ятницю 1 грудня 2006 року на 15 сторінці опубліковано статтю Тетяни Онісімчук „Дитина втратила матір і довго не бачитиме батька” про вбивство Василем Панчуком 25 листопада колишньої дружини Антоніни. У цій маленькій публікації, на думку борців за справедливість, щонайменше дві великих неправди.
Про те, що син хотів спілкуватися з батьком та, що дружина встигла висилити жити просто неба Панчука В. у той час, коли він відбував покарання.
Антоніна Панчук була членом ГО ЗБЗС і ми вели захист її справи у суді. Захищали також в прокуратурі і в міліції, каже голова ради організації — Анатолій Войтко. Тому усе, що було перед тим, нам добре відомо. Знущався над нею Панч В. ще до того, як ми її захищали. Мав він покарання від органів без нас. „Сидів” він за побиття міліціонера, який склав протокол на його дії щодо Антоніни! До того, як його „посадили” за міліціонера, він так обходився з колишньою дружиною (покійною Антоніною), що вона 7 місяців в лікарні пролікувалася з переломом хребта. Горе-батько маму бив на очах дитини. За ці биття він багато раз „сидів”, по різній кількості діб, відбуваючи покарання за ґратами. Ми вже писали про те, що на очах сина цей батько і гвалтував його маму. І ось тепер, як розповідають, на очах цієї ж дитини розчепив мамі голову принесеною для цього залізкоюю.
Сина трясло від однієї згадки про батька.
Міжнародна спільнота такі дискримінаційні жахи по відношенню до жінок і дітей давно і сильно засуджує. Тим паче — журналісти.
Висилаля Антоніна ко-

лишнього чоловіка (як вже давно була розведена) під час того, як його відпустили з тюрми. Видіпустили чомусь, на початку строку, щоб він ліг в псих лікарню в Острог. На суд, про виселення, він надавав довідку з псих лікарні. Але, після суду, його, не дивлячись на цю довідку, знову „посадили” по справі про побиття ним міліціонера по якій „сидів” до того. Як його з довідкою могли посадити? Не зрозуміло. Він у них наче ручний.
У дружини (до тюрми) він давно не жив, на суд про виселення (як нам відомо) приходив з тією в кого жив.
Під час суду про виселення, Василь Панчук ховався у прокуратурі, яка мала би його (на нашу думку) затримати. Бо перед цим він двічі приходив до дому до Войтка Анатолія — керівника громадської правозахисної організації та голови редакційної ради газети „Вісник малозахисних”. Спочатку з погрозами, що вб'є, якщо той не перестане захищати його колишню дружину в суді і в газеті, а після намагався вбити, спочатку в квартирі Войтка, а як той в шарпетках вибіг від нього на вулицю, то бив і кричав всеодно вб'ю на очах багатьох людей на вулиці. Люди відборонили. Та на другий день він ховався в прокуратурі. А міліція дала висновок, що то Войтко в своїй квартирі зчинив білку з ним. (Войтко не став з ним судитися, але прокуратура знала, що напад на журналіста і на громадського діяча — злочин, та справу й не відкривали). Панчук В. не відсидів за побиття міліціонера. Випустили за якісь заслуги на половині строку. А за побиття (до каліцтва) колишньої дружини, його взагалі не засудили.
Якщо відомості, для публікування в НВ, Онісімчук Тетяні надали з прокуратури, то цікаво, для кого ще Панчук Василь знадобиться? Що його так віблюють. Чи не бездіяльність прокуратури і міліції у цім вбивстві винувати?
Шкода, що автор Онісімчук Т. цього не перевірила.
Іван Висновок

Прокуратура проти демократії

В газеті ВМ, в публікаціях: №12(45) 1-15 листопада 2005 р. „Острозька міліція як сердита коцюба, - сама нізащо „б'є“ ще й в суду під вихає”; №13(46) 15 - 31 липня 2005р. „Міліція, захисник, чи капкан людей?"; №15(48) 16-31 серпня 2005р. „Людські долі - для правоохоронців пустий звук”; №19(52) 16-31 жовтня 2005р. „Для правоохоронців незвично бути підконтрольними громадськості”; №4(60) 16-28 лютого 2006р. „Лунайте сю скалу”; №9(65) 1-15 травня 2006р. ще раз (як продовження), „Лунайте сю скалу”, - уже не один раз розповідалося про те, як Острозька (Рівненської обл.) міліція під покровом суду і прокуратури нізащо затримали людину, переслідували, а коли втрутилася у захист інтересів невинного Анатоля Смоля - члена своєї організації, громадська організація (ГО) „З'єднання борців „За справедливість” (ЗБЗС) з газетою ВМ, то спочатку дільничий міліціонер звернувся з позовом до суду із звинуваченням газети в неправді (не пройшло), а після - прокуратура усіх рангів, використовуючи своє службове становище, не допускає ГО ЗБЗС до захисту інтересів свого члена, незаконно перешкоджаючи діяльності правозахисної громадської організації.

На цей раз, публікуємо четверте звернення до Генерального прокурора, за яким очевидно настане пора цей інцидент з прокуратурою (перешкоджання громадянам, належним до громадської організації звернутися колективно в інтересах свого члена без спеціальних його повноважень до прокуратури і бути присутніми на розгляді звернення) вирішувати у суді:

“На №7/1/2-15898-05 від 21.09.2006р.

Від С. Домбровського Генеральному прокурору України Медведько О.І. (особисто) вчетверте (перше звернення було через Комітет Верховної Ради України по №06-23/15-119(30233 від 20.02.06р.)

копія: Голові Комітету Верховної Ради України по боротьбі з корупцією (повторно)

СКАРГА на свавільну бездіяльність прокуратури

Вельмишановне панство! Ше раз просимо повідомити до 10.11.2006 р. чи визнає нижче викладене генеральна прокуратура і чи готова ліквідувати негативні наслідки непорозуміння, чи все ж нам прийде скористатися конституційним правом (ст. 55) вирішувати цей прецедент з державним органом в особі генпрокуратури в судовому порядку? Згідно п.1, ч.1 ст.15 та ч.3 ст.48 Закону України (ЗУ) „Про прокуратуру” та ст.29 ЗУ „Про звернення громадян” просимо роз'яснення щодо законності дій прокуратури у вимозі від члена ГО для ГО (членом якої він є) - повноважень захищати його інтереси. Якщо прокуратурі щось у цім не зрозуміло в законодавстві, то є Конституційний Суд і просимо звернутися за роз'ясненням.

Окремо звертаємо увагу генерального прокурора Медведько О.І., і Голови Комітету Верховної Ради України по боротьбі з корупцією, що відповідь нам від генеральної прокуратури дає чомусь фахівець захисту державних інтересів, а не захисту інтересів громадян і просимо особистого розгляду нашої скарги.

Згідно Конституції України (КУ): - ст. 36 громадяни України мають право на свободу об'єднання у громадські організації для захисту своїх прав за винятком обмежень встановлених законом в інтересах (в перерахування - обмеження, які робить прокуратура, не входить);

- ст. 40 усі мають право колективного звернення до органів державної влади. Згідно ЗУ „Про об'єднання громадян”:

- ст. 1 громадяни об'єднуються

для спільної реалізації своїх прав та свобод.

- ст. 3 громадською організацією є об'єднання громадян створені для задоволення та захисту своїх законних інтересів.

- ст. 7 належність до об'єднання громадян не може бути підставою для обмеження прав і свобод.

- ст. 8 держава забезпечує додержання прав законних інтересів об'єднань громадян.

- ст. 20 об'єднання громадян користуються правом (без будь яких додаткових повноважень від членів організації) представляти і захищати законні інтереси своїх членів у державних органах.

На сьогодні Острозька міськрайонна, Рівненська обласна та генеральна прокуратури позбавили ГО ЗБЗС права захищати члена ГО ЗБЗС Смоля А. в прокуратурі, вимагаючи в супереч вказаного законодавства, додаткових повноважень від члена організації. Прокуратура нівелює право передбачене законом. Навіть позови в суд, ГО подає в інтересах своїх членів без їхніх на це повноважень. Якби А. Смоля не був членом ГО ЗБЗС, то напевне такі повноваження потрібні, але змушувати члена організації, яка об'єднує громадян бажаними захищатися спільно, уповноважувати організацію на цей захист, це (за нашою оцінкою) - узурпація влади прокуратурою, беззаконне злочинство.

Ми не згодні також з посиланням у відмові прокуратури на ст. 16 ЗУ „Про звернення громадян” тому, що цим посиланням нехтується вимога порядку встановленого цією нормою закону, бо порядок встановлений цим законом для не членів ГО. А порядок звернення громадян-членів ГО до державних органів, встановлений Законом України „Про об'єднання громадян” ст.20, та самою ідеєю створення об'єднань для спільного захисту своїх інтересів (ст.ст.1 і 3 цього ж ЗУ та Статут).

Це особливе право об'єднання (ГО ЗБЗС) громадян, прокуратура, як державний орган, явно нехтує. У той час, коли це її обов'язком є забезпечення додержання (ст. 8) - закону.

Єдине на нашу думку, з цього, що прокуратура вправі була би, - це піддати сумніву сам факт вступу в організацію, який і є умовою пра-

ва громадянина користуватися правами об'єднання, тобто - повноваженням (затвердженим Управлінням Юстиції Статутом) організації захищати інтереси її члена. Але й факт членства в ГО, перевіряється лише за умови, якщо у прокуратури є для сумніву законні підстави, (у випадку що оскаржується, факт членства перевіривий судом і про це прокуратурі відомо).

Нарешті, дії і бездіяльність прокуратури у цьому випадку (обмеження, безпідставною вимогою повноважень у правах, не лише Смоля, а усіх членів ГО ЗБЗС) є прямим порушенням КУ ст.36 (громадяни мають право на об'єднання для захисту своїх прав), Закону України „Про об'єднання громадян”, ст. 3 (об'єднання громадян для захисту своїх законних інтересів) ст.20 (представляти і захищати законні інтереси своїх членів), та Статуту ГО ЗБЗС (п.1.1. створеною...для спільного захисту законних прав, свобод та інтересів її членів; п.2.1., п.2.2.3. - (завдання: якомога споможніше здійснювати їх) позасудовий і судовий захист; 3.1.6. (представляти інтереси членів З'єднання у всіх державних органах). Тому, що з одного боку, до прокуратури зверталася не просто ГО - „любителів пива” (бо такій дійсно потрібно було б звернутися до юриста, чи до правозахисної організації, яка повинна мати повноваження від не членів своєї організації); а з другого боку, до прокуратури зверталася не просто правозахисна організація в інтересах особи, а колектив громадян, який має конституційне право (ст. 40) на колективне звернення, об'єднаних у законному порядку для колективного захисту інтересів своїх членів згідно ст.20 ЗУ „Про об'єднання громадян” на захист інтересів члена і тим паче закладені і затверджені управлінням юстиції ці повноваження в Статуті цього об'єднання громадян - тобто досить повноважень тих, якими є законне право!

Додаток: копії листів, запитів і відписок на 10 аркушах; витяг із Статуту (стосовно тексту).

З повагою голова редакційної ради газет „ВМ” та „П” (підпис) голова ради ЗБЗС

Анатолій Войтко

Від редакції: Такий лист №328 від 07.11.2006 р. Надісланий на вказані адреси.

Очевидно одне: Генеральна прокуратура на чолі з Медведько, як раніше Піскуном, давно вже не стоїть на сторожі законності, а займається пошуками шляхів, як-би оминувти закон, стати на перешкоді законних інтересів простих громадян, захистити честь мундиру запламованого своїми підлеглими районних і міських структур. Як наслідок - не дивина, що нині справа про отруєння, більше як два роки тому, кандидата у Президенти України В. Ющенка залишається нерозслідуваною. Більше того, після дворочної волокити вже заявляють, що що справу має розслідувати не Генеральна прокуратура, а СБУ. Так працюючи, Генпрокуратура не доведе справу про отруєння В. Ющенка до суду, не знайде винних у вбивстві Гонгадзе.

Треба змінювати або ставлення прокуратури до обов'язку захищати громадян, або саму структуру. Тож крапку ставити ще рано і у протистоянні ЗБЗС і Генпрокуратури.

Далі буде!

Нам пишуть

Пенсіонеру жити не скучно...

З кожним днем жити стає «веселіше і цікавіше». Ледь встиг відцуратися від боргу за кабельне телебачення (якого не мав, бо користувався власною антеною) так само наховааних завищених комунальних послуг, замінив бракований холодильник, що не вийшов з гарантії, на новий - за рішенням суду. Треба сказати, що й цього б ніколи не домігся навіть через суд, якби не борці за справедливість та газета «Вісник малозахищених» не допомогли. А тут, як сніг на голову - нова напасть. У другій декаді листопада якісь бешкетники відкрили на 9-му поверсі нового будинку по Набережній 15, пожежний кран у коридорі. Майже цілу ніч до ранку лилася вода і затопило весь під'їзд до 1 поверху і ліфтові шахти. Весь дім був без електрики і тиждень не працював ліфт. Після тих подій мешканці будинку, крім трьох квартир № 22, 43 і 78, погодилися встановити металеві двері і домофони - пристрої, які дають можливість встановити зв'язок від вхідних дверей у під'їзді до квартир будинку та відкривати вхідні двері у під'їзд з власної квартири. Щоб реалізувати цей намір почали збирати по 250-300 грн. для плати за двері, домофони, замки з ключами та технічне обслуговування домофонів. Вивісили оголошення на дверях входу у будинок. Мовляв, хто не заплатить того не пустять у свої квартири.

Що тут почалося. Одні на одних «наїжджають», йде психологічний тиск на небажаючих платити: чому не хочеш, невже такий бідний, грошей жаль, як ввійдеш в квартиру? Наче у квартиру, в якій прописаний і справно платиш, не зможеш зайти. Де це бачено? Люди перестали здороватись. Цирк та й годі.

Оце сів і почав рахувати: «пенсія 380 грн. Якщо буду їсти раз у день, сплачуватиму комунальні послуги мо' місяць і протягну». Радувало одне, буду розшлакований, обезжирений і вже не треба буде чистити печінку, суглоби і нирки. Можна буде легше крокувати до Європи, а там і до Америки недалеко. А ще народна мудрість говорить: „менше їси - довше житимеш”. Наша влада, очевидно, таким шляхом хоче зробити зі свого народу довгожителів. Але думаю собі, чому депутатів, особливо у Верховній Раді, не ошасливили таким винаходом і не подбали щоб зробити з них довгожителів? Дали б їм мінімальну заробітну плату, а потім і пенсію. Змусили б за свої хороми справно платити комунальні послуги та податки і дивись жили б вони до 100 і більше літ. Можливо, але чомусь не хочуть вони цього. Байдуже лише спостерігають, як проходить цей експеримент на простому люду.

І так, підраховую далі, пенсія 380 грн.: комунальні послуги - 80 грн., двері, домофон, замки, ключі і технічне обслуговування 250-300 грн., але за що жити місяць? Це вже не голодотерапія, а голодомор на кшталт 30-х років комуністами організований в Україні. Може хтось вважає по іншому, а я думаю так.

Гадаєте мені найгірше? - Ні! Давно веду здоровий спосіб життя, навіть зимою бігаю босим, цілорічно купаюся в ополонці, дорогу у лікарню вже забув (лише на ліках і хабарах скільки економлю), але все одно життя укорочують. Я не проти будь-чого кращого, але, якщо мешканці нашого будинку надумають встановити позолочений дах та приставити охорону, або зажадають зробити ремонт за власні кошти у цілому будинку, бо ЖКО «мишей не ловить», то як бути тим у кого пенсії і зарплати малі. Часто думаю, а куди наші гроші ідуть, які ми платимо за комунальні послуги? Чому ЖКО не переймається такими проблемами? Перекладає їх на плечі мешканців?... Питання залишається відкритим.

Тут нещодавно трапився цікавий випадок. Бігав я босий і роздягнутий кривинським лісом. Не відомо звідки, там взялася острозька міліція. Запитали документи, а звідки вони у мене, коли я голий і босий, а потім захотіли зловити мене, бо в Острозі з психлікарні хворі втекли. Голого і босого пенсіонера зловити легше ніж психічно хворого. Дякують Богу, хоч із трудом, але від рідної міліції тоді таки чкурнув, бо ж організм не зашлакований та й зайвий одяг і взуття не заважали. І подумалося чи все так погоно? Був би ситий та ще й одягнений, як оті міліціонери, то чи втік би? Може тепер сидів би добре пом'ятий у психушці, поки вони ловили б справжніх утікачів. Так що, як не говори, а „дбають” про нас, простих громадян, тільки уважно придивіться.

20 років відпрацював я на будові блоків АЕС. Набрался стільки «радиків» за цей час, у гробі світитись буду, не треба буде й свічки ставити. Раніше пільги були ветеранам праці у лазню і добре мені було - піду, ці «радики» позмиваю трохи, й легше тілу і душі. А тепер й ці пільги, щоб «веселіше» пенсіонерам жити - скасували. Літом і зимою парюся в Горині, але, жаль, чомусь не пітню. Була б безкоштовна лазня, то чи хотілося б плавати у Горині зимою? Що не кажить, - «дбають»! Роблять наше життя цікавим кожного дня.

Степан Олександрович Назар - пенсіонер

Караул! Рятуйте зуба

Нещодавно побував у стоматологічному відділенні Нетішинської поліклініки бо хотів, щоб мені поставили коронку на зуб. До ортопеда мене направили із лікувального кабінету де підтвердили необхідність встановлення коронок на зуба. Лікар-ортопед О. оглянувши мене сказав, що нічого робити не треба.

Після того, як я побував на прийомі у поліклініці, у мене склалося враження, що із ортопедів працює тільки начальник відділення Форсюк, а інші сидять собі, куняють. Коли отримувати зарплату, то певне їм не соромно підходити до каси, навіть, якщо та зарплата, з їхнього погляду мала. Але, з точки зору малозабезпечених, то вона цілком пристойна. Чимало людей у нашій державі сьогодні живуть на значно менші гроші.

Яке було моє здивування, коли в «Нетішинських оголошеннях», я прочитав, що у нас є клініка стоматології «Майстер клас» і пропонує вона великий набір послуг. Телефон клініки і адреса вказано, а допомогу

надає кандидат медичних наук. Не важко здогадатись, хто, бо кандидат медичних наук у нас (як мені відомо) один.

Хочеться запитати, чому той кандидат «відбуває номер» на державній роботі і працює з ентузіазмом у приватній структурі? Може тому, що все в тій клініці є - і сучасне обладнання і суперматеріали. Цікаво, а де це все взялося? Чому того всього не має у поліклініці, до якої ходять прості, менш заможні громадяни? Думаю, що чимало людей погодяться зі мною, що у державній поліклініці, коли щось і зроблять, то за таку роботу, порою хочеться руки повідбивати...

В. Беззубий

Від редакції: Побаження малозахищених. Нехай у Новому році ортопеди запрацюють і беззубих не буде. Тоді українці не будуть рахуватись беззубою нацією і ціни, і якість зміниться.

„Протитуберкульозний” кредит і справи сухотні

22 листопада Україна отримала повідомлення від Світового банку про відновлення кредитування за системою позикою. Це дозволить українській стороні заплатити за постачання товарів та послуг відповідно до заключених контрактів понад 8,3 мільйона доларів. Зокрема за гроші Світового банку українці придбають довгоочікуване обладнання для мікробіологічної діагностики туберкульозу, обладнання для дослідження крові протитуберкульозних диспансерів і центрів боротьби з ВІЛ-СНІД.

Крім того, до червня 2007 р. за частину цих коштів (30 мільйонів доларів) Україна придбає необхідне обладнання й тест-системи для хворих на сухоти, встановить у лікарнях комп'ютери, які б проводили моніторинг туберкульозу.

За останні роки в Україні закрили 50 протитуберкульозних диспансерів та санаторіїв-профілаторіїв де хворі на сухоти могли поправити своє здоров'я. В числі таких закритих закладів і виявився Славутський протитуберкульозний диспансер. Багато досвідчених спеціалістів цього диспансеру залишилися без роботи. Нетішинці також лікувалися у цьому закладі, тепер немає де. Сам процес лікування є складним, хворому в будь-який час може потребуватися невідкладна допомога. Крім того, треба допомогти на те, що хворий не свідомо може себе „жаліти” і самостійно не буде приймати достатню кількість ліків, тому може перейти у розряд хронічно хворих.

Дуже прикро, що цей заклад не працює, адже це збільшує ризик епідемії. Розташування цього диспансеру у лісовій зоні допомагало хворим скорішому видужуванню, і хворих не так зростало.

Керівникам області та керівникам з обласного управління здоров'я цей заклад не потрібен, але він потрібен для жителів північних районів області з кожним імунітетом від впливу радіації Хмельницької АЕС. Дорога до обласного центру в 135 км (а з Нетішина чи Берездова - всі 150) для хворого на сухоти буде виснажливою і ціна проїзду в 20 грн. — дорогою, а іноді у хворого немає таких грошей. Щороку в Україні на сухоти, вперше хворіє 81 людина на 100 тисяч населення (усього на 38 тисяч). Епідемію рахується, коли хворіє 90 і більше чоловік на 100 тисяч населення. Як

бачимо епідемічний поріг уже недалеко.

Незважаючи на всі заходи, які проводяться для боротьби з туберкульозом, число хворих з кожним роком невинно збільшується. Одним із таких недоліків, спеціалісти називають те, що хворі на туберкульоз вільно перебувають у багатолюдних місцях, будучи активним рознощиком паличок Коха, що становить небезпеку для оточуючих захворює.

За тих умов велике значення для профілактики туберкульозу серед населення має реалізація спеціальних соціальних програм. 110 грн., які виділяються державою для захисту дорослої людини, або 170 грн. для захисту дитини, по суті проблеми нічого не дають, бо цими коштами захисту не зробити. У державі ці цифри не змінюються роками, хоча щоденно можна чути про ріст економіки, тому було б доцільно два рази на рік цей мінімум збільшувати. Це питання найперше треба адресувати для вирішення в Міністерство праці і соціальної політики України.

Не останнім для профілактики туберкульозу є умови праці на виробництві. Якщо людина щоденно працює у шкідливих умовах, то вона має великий ризик захворювати цією недугою. Більшість керівників цехів, лабораторій нехочуть лишнього клопоту і не атестують робочі місця за шкідливими умовами праці. Наприклад, на ХАЕС в цеху ТАВ (група пірометрії). Рік назад робочі місця були атестовані за шкідливими умовами праці, тепер ті самі місяці керівник не атестував, а люди працюють там так само. І таких випадків багато. До цього можна віднести і оформлення, і відношення до проблеми санітарно-гігієнічної.

І на закінчення хотілося б сказати, що нетішинці ждуть нове обладнання для мікробіологічної діагностики туберкульозу. Це дасть змогу відмовитися від рентгеновських знімків, роблення яких негативно впливає на організм людини (знижують імунну і кровотворчу функції та руйнують клітини), а з часом призводять і до злочасних утворень, і до інших смертельних хвороб. На мою думку профілактика туберкульозу не виграє від збільшення кількості рентгеновських знімків. Будьте завжди здорові, бо здоров'я це радість.

Михайло Горицвіт

Від редакції. Туберкульоз в кредит.

Така назва обставинам з бідою туберкульозу на пієночі Хмельницької, на нашу думку, більш пасує.

Гляньте, автор пише, що від рентгену збільшується вірогідність захворювання на туберкульоз, бо загалом знижується імунітет, а як же впливає на наш організм експлуатація АЕС? Що робиться при кожнім пуску реактора (яких все більше) і при кожній зупинці реактора? Хто би нам показав: скільки хворих на туберкульоз було, коли Славутський тубдиспансер відкрили і скільки зараз є, коли його закрили? Що це таке? Хіба ми лише за місце роботи лікарняних працівників повинні піклуватися? Закрили і годі. Ні лікарні, ні хворих. Добросовісний, довірливий автор вибрав нашу статистику і називає ситуацію перед — інфекційною, а вірити статистиці цієї в нашій регіоні можна?

є велика вірогідність, що зацікавивши обласну Хмельницьку (І.В. Гладуняка) та місцеву Славутську (Б.В. Сидора) ради (як у випадку з тубдиспансером зацікавлювали і кого конкретно, нам не відомо), може це й інфекційні відділення позакриваємо? — Один кінець!

НЕЗАСУДЖЕНИЙ ГЕНОЦИД

Продовження публікації витягів матеріалів з книги „Великий терор на Хмельниччині” (видання друге, доповнене і виправлене) автори В.А Дмитрик Л.А Савицький та ін. Очікуємо, що з часом читач відгукнеться на цю публікацію, а після закінчення відгуки опрацюємо і теж опублікуємо. Початок в номері „Вісника малозахищених” №1(34) 2005р.

То євреї тут артілі повідкривали і шили. Німці вже збирали євреїв по хатах — і сюди їх, в лагер. Був обгороджений колючим дротом. З вулиці була загорожа висока дошками, а вище — колючий дріт, а дальше туди, де не видно, то була тільки огорожа з колючого дроту. І там вони, ті жида, були. Там вони в бараках жили, там вони з дітьми були. Їм їсти не давали, то це як іде жидівка по воду, десь заскочила — хтось або щось їсти дасть, або за останнє вимінювали хліб: за золотом, за хустки, за одяг — в той час на все були жадні. Люди і так давали, хто хліб, хто капусту, хто картоплю, хто що міг — давали. Люди ділилися з людьми в біді. Йдемо до школи, руку через діри в тих дошках протягують: „Дайте їсти”, що не сеш з собою, віддаєш. І діти давали, і старі.

Німці в тому таборі тримали жидів. Понашивали їм на одязі жовті латки спереди і ззаду. Рано їх ведуть на місто, вони в місті і розбирали руїни, і робили в артілях шведських і кравецьких. Робили там, хто які роботи. Ввечері їх ведуть назад. А в місті їсти, якщо він зміг, то і розживився трохи, а по дорозі щось наших люди жидам давали. Але німці забороняли давати жидам їсти, били німці тих, хто давав жидам їсти. І вони пожили який там час, і тих євреїв німці розстріляли (зі слів жидівського журналіста Л.С. Веніамінова, 25 червня 1942 року, - П.Я.). Жида були там з рік у тому лагері, а може, й два — точно не скажу.

Після того, як наші зайшли, почали знов розбудовуватися. Ну що ж? Нема кому працювати. То нагнали з тих районів з-під Ляхівців, далі з-під Західної, з тих районів нестройовиків, тих, кому близько шістдесяті. То не були полонені, то просто були наші нетутешні люди. Я пам'ятаю. Бо в нашій хаті була кухня. Їм варили їсти. А так вони жили в таборі, робили в кар'єрі. Обід варили в нашій хаті, знаю, що їм варив якийсь Пеньков. Щось там наварить, то вони з котелками, з мисками приходили до хати. Вони були на обліку. В місто їх не пускали, жили за колючим дротом. Там був якийсь начальник. І також вони були рік, чи два, чи півтора.

До війни табір був оточений колючим дротом. У війну було жидівське гетто. Вже пам'ятаю — вишки були, і після війни вишки були навколо табору. Як вже набрали полонених німців, то цих десь поділи, а почали німці сюди завозити. Вишкочували їх колоною по чотири, кожен бере камінця і несе. Щось вони там розбудовували, ще якусь казарму побудували солдатам, що їх охороняли. Це була самим кладвищем. То після війни була одна партія німців, військовополонені німці з німецької армії. Ту партію десь поділи. А прийшла партія німців СС. Есесівці вже завезли, до того вони десь працювали на Україні, на цукровому заводі. Привезли їх таких, ну, вимиті вони, чисті, повні, гарні такі. А тут же ж камінь, норму треба дати. Тут вони були 48-49 роки, десь до 50 року. А тут вже і їсти не дають, і робота в них — норма каменю. Після німців залишилося більше 40 могилок. А після есесівців почали завозити наших в'язнів і зразу ж почали різко посилювати охорону, і огорожу, і режим. Хто були наші? Військові наші — уже в'язні, фезеушники, які втікали з Донбасу, наймолодші з 1929 року. Вишки, колючий дріт, охорона з собаками... Все було обплутано колючим дротом, навіть весь кар'єр, весь забор був оточений колючим дротом, навіть моя хата була за колючим дротом в зоні, загорожена. Моя хата була в зоні загорожена, і я в свою хату ходила по пропуску. О! І я мала право тільки тоді вийти чи когось до себе закликати, коли ув'язнені

були в заборі, або в бараці після відбою. Хватало там ув'язнених — не сто і не двісті чоловік... Звідки я могла знати, скільки їх було? Коли наших завезли, то зона стала посиленою.

Кажуть — німець не розумів нашої мови, якщо втече десь, то зразу скажуть, що то німець, а ув'язненого нашого як впізнаєш? (Коли мало чим відрізнялась зона за колючим дротом від зони за залізним занавісом, - П.Я.). Їх довго не тримали, бо їх в кар'єрі... заставляли робити було невідгідно. Треба було тримати велику охорону. Невідгідно було кар'єрові. Років зо три в Полонському концтаборі тримали в'язнів з наших. Десь їх поділи в 52 році, бо Сталін помер, то в'язнів в концтаборі уже не було. Десь їх відправили дальше... Де всі в'язні поділися, я не знаю. Бачила, що одних не стало, другі з'явилися та й все.

За німецькі могили теж не могу з точністю сказати, яких це німців могилки — чи солдатів чи есесівців.

В моїй хаті була кухня для в'язнів. Вечеряти і снідати в ній в'язням не давали, а тільки — обід.

Наших після війни тримали в концтаборі до морозів, пам'ятаю — змерзло гарбузиння на городі, і їх кудись поділи. Недовольства було — робота тяжка, харчування, яке там воно було, і в бараках тримали без всякого послаблення, нікуди не випускали. В нашій хаті була їхня кухня, ще й комін лозаний замінили на камінний. До війни в'язні були, здається, з невеликими строками. А що за в'язні, то не знаю, я ще мала була. З наших людей. Їх охороняли. Коли вони робили в забоях, над ними варта стояла. А так їх в бараки — кругом, і теж варта в'язнів охороняла.

Ще такий випадок. Якось тітка розговорила з есесівцем. Він сам німець, тільки служив в есесівських військах. Бо в нього під рукою отут-о (під пахвою показує, - П.Я.), не пам'ятаю під якою — правою чи лівою, було вибито синім 55 — тільки не дві букви, а ще букви і цифри — забула вже точно. Питає: як же вас могли взнати, що ти есесівець? Бо есесівці більше карали, бо вони рахувалися каральними військами. — Як же вас могли розпізнати? Як їх набирали і вони попадали в ту армію 55, то їм робили на колки ці, ці позначки на тілі. Чи він продавався сам, чи його заставляли — хто його знає. В нас заставляли все, то, може, і там заставляли. Як полонених збрали, то їх оглядали. Підняв руку — 55, в ту сторону, а як — не 55, то в другу сторону. Я ту на колку під пахвою на тім сама на свої очі бачила. Цей есесівець дуже гарно говорив по-українському. Акцент німецький був виражений, але говорив він добре по-українському.

А євреїв розстрілювали кілька разів. Перших євреїв розстріляли за віткою, а потім в лісі за комбікормовим заводом.

Мій тато був поїхав на Донбас, влаштувався, прийшов по сім'ю додому. До мами: „Поїхали, бо тут пропадеш”. А мама: „Куди ж я поведу п'ятірку дітей? Куди ж я поведу?” Це ще до голоду...

А в тридцять сьомому влітку рідко брали, а це так під зиму почали забирати. І мій тато пішов у їхні руки 2 грудня 1937 року.

З теї хати над кар'єром нас переселили аж 22 вересня 1955 року. Робили зриви каменю у кар'єрі, то камінь летів на хату і в хату, то переселили.

В 45-му був дуже добрий врожай картоплі, були цілі кагати. І худобу кормили картоплею. Картопля в кагатах і перелітувала сорок шостою року — ніхто її не зачепив. А навесні 47-го доставали з тих кагатів залишки гнилі.

Прийшов до нас покійний Ярема Іван і каже до брата: „Петре, я чув, що в тебе дві ями картоплі позаторішньої. Не викопували ви?”

А ями вже позападали. Відкопали їх і давай вибирати той крохмаль з тих шабатур картоплі. Виносила на гору той крохмаль, він сохне. Добавляєш, що маєш, до того крохмалю і баланду вариш. Яке воно смердюче! Нікому не жичу, нікому такого. Нас ще Західна багато виручила. Спекта, жара були в сорок шостому вже в кінці липня і в серпні, коли навіть трава висихала і земля тріскала, але то на урожай вже не впливало. Урожай був. То були такі спекотні жнива. А як дощ потім пішов, то трава почала оживати.

В магазинах хліба не було. Ночами стояли за хлібом в чергах, по головах ці черги за хлібом.

Мій брат старший виливав баняки і возив в Західну міняти на хліб. Баняки робили так. Робили форми такі дерев'яні, дві половини. Закладаєш у такий чорний пісок ті дві дерев'яні половини, заформовуєш добре. Після того обережно виймаєш ті дві дерев'яні форми. І на льотнику залишаєш клиночка. Коли заформовуєш, то дуже міцно треба було втрамбувати той пісок, щоб він не обвалився. Заливаєтьс розплавлений алюміній із збитих літаків, застигає. І виймаєш одну половину баняка і другу. Тоді ті половини докупти знову розплавленим алюмінієм зливаютьс. Шов рашпілем обчищаєш.

І мило варили. Каустик, масло, яйця. І колочу до тих пір, поки вже мило. Розливаю у форми. І за мило назад пашню везу. Мило із собак варили, з собачого жиру. Перевариться з каустиком — і готове мило. Виливається в дечко і ріжуться куски.

За хлібом черги такі, що по головах ходили. З рук буханка хліба була 100 рублів, 100 рублів — стакан солі, 100 рублів — кусок мила. Тоді й ще мало хто на підприємствах працював — не було де працювати. То тільки з городу і жили. Якщо податки витримаєш, то виживеш”.

Кошевич Владислав Антонович, 1923 року народження, житель міста Полонне на Хмельниччині (магнітофонний запис).

„Було тепло, гарно. Це було десь в кінці весни на початку літа 1948 року. От тут було весілля в Дозі Куберської, бо на тому весіллі куховарила мати моєї дружини. Відслужили молебен в костелі, і процесія провадилася по дорозі на польський цвинтар. А другий, хто складав останки і кості у незвичайно великі труни, це був Станіслав Корейба, він помер вже. Тільки ми вдвох складали кості у домовини в підвалі Полонського костелу, більш нікого не було. Рахували — було 168 черепів. Було 7 великих трун, які були наповнені людськими останками, кістками, їх несли, по шість чоловіків несли, потім везли. Йшла процесія з ксьондзом Хомицьким Антоном.

Вже правилось у костелі після війни, а залишки людські в підвалі костелу лежали. Перед Хомицьким правив ксьондз Кошуба, він виїхав у Польщу. На цвинтарі ксьондз Хомицький зробив відправу і домовини поклали в склеп і замурували, але туди лазять.

Далі буде

ДОПОМОЖИ СОВІ!

Ця газета допомагає Вам — відкриває очі на все, що творять з Україною і українцями різного рангу чиновники. Захищає інтереси принижених, знедолених, обманутих і утискуваних. Ми друкуємо: як захистити себе від беззаконня, як захиститися від перевірки контролюючих органів, що зробити для того, щоб Вас не обманули, при оплаті житлово-комунальних послуг, як не давати хабарі. Пишемо про те, як вижити в наш жорстокий час і залишитися людиною за будь-яких обставин. Як добром перемогти зло, викриваючи його. За Вашим бажанням газета буде Вам трибуною в світ, бо Ваші публікації (Ваш погляд і думка, викладені в цій газеті) розповсюджуватимуться через мережу Інтернет в світ.

Газета внесена до двох каталогів: загальнодержавних видань та Хмельницького обласного, виходить двічі на місяць. Передплатний індекс — 08697. Ціна

— по Хмельницькій області:
на місяць (два номери) - 67 коп.
На 6 місяців 4 грн. 02 коп.
на рік - 8 грн. 04 коп.

— по Україні:
на місяць (два номери) - 84 коп.
На 6 місяців 5 грн. 04 коп.
на рік - 10 грн. 08 коп.

Це кінцева ціна з урахуванням вартості видання, доставки та приймання передплати.

Передплату на „Вісник малозахищених” зобов’язані приймати всі відділення поштового зв’язку та листоніші.

Про кожен випадок відмови у передплаті і про будь-які проблеми (деяка влада нам ще перешкоджає) просимо повідомляти редакцію (адреси і телефони — в кінці газети).

Передплатою Ви ЗРОБИТЕ посильний внесок у нашу спільну боротьбу за справедливість та правосуддя в Україні, за життя в правді — своє, дітей та онуків.

Дякуємо за пожертви

У липні 2006р. громадською організацією «З’єднання борців «За справедливість» та газетою «Вісник Малозахищених» ведучи нерівну боротьбу за справедливість, захищаючи народ від утискування від беззаконня і свавілля оголошено благодійну акцію, по збору пожертв на розвиток цих організацій та газети. Днями комісія підрахувала благодійні пожертви. Зібрано 103 гривень 50 коп. Ми щиро вдячні мешканцям міста енергетиків за кошти, які будуть спрямовані на розвиток газети та громадської організації.

Голова ради ЗБЗС та редакційної ради газети «ВМ» Анатолій ВОЙТКО

ЮРИДИЧНА КОНСУЛЬТАЦІЯ

Продовження, початок в ВМ №16(72)

Розмір відшкодування моральних (немайнових) збитків у грошовому еквіваленті визначаються судом. Тому в разі виникнення у вас нервового зриву через неправомірне рішення влади, або грубе поведіння з Вами з боку чиновника, слід піти до свого дільничного лікаря й отримати відповідну довідку із записом у медичній картці, а також з отриманням рецепту на ліки. В подальшому це буде слугувати незаперечним доказом ваших моральних і матеріальних збитків.

Порядок подачі заяв і скарг

Усі звернення громадянам слід починати зі слів: «Шановний (вказати ім’я та по батькові)!», а закінчувати: «З повагою до Вас».

Звернення може бути подане як окремою особою (індивідуальне), так і групою осіб (колективне).

Відповідно до ст. 16 Закону України «Про

звернення громадян» скарга на дії чи рішення органу державної влади, органу місцевого самоврядування, підприємства, установи, організації, об’єднання громадян, засобів масової інформації, посадової особи подається у порядку підлеглості вищому органу або посадовій особі, що не позбавляє громадянина звернутися до суду відповідно до чинного законодавства, а в разі відсутності такого органу або не-згоди громадянина з прийнятим за скаргу рішенням - безпосередньо до суду.

Громадянин може подати скаргу особисто або через уповноважену на це іншу особу. Скарга в інтересах неповнолітніх і недієздатних осіб подається їхнім законним представником. Скарга в інтересах громадянина за його уповноваженням, оформлена у встановленому законом порядку, може бути подана іншою особою, трудовим колективом або організацією,

яка здійснює правозахисну діяльність.

З досвіду радимо надсилати заяви чи скарги поштою з повідомленням про вручення, так як в інших випадках звернення громадян мають властивість кудись зникати.

До скарги додаються наявні у громадянина копії попередніх заяв чи скарг, рішень, які приймалися за його зверненням раніше, а також інші документи, необхідні для розгляду скарги, які після її розгляду повертаються громадянину. Враховуючи те, що посадові особи, які розглядають скарги громадян, через правову безграмотність часто зовсім не знають, що документи після розгляду скарги треба повертати скаргнику, слід додати до скарги лише копії документів. Оригінали документів слід надавати посадовим особам на їхню вимогу тільки для ознайомлення й у них не залишати.

Далі буде

**ДЛЯ КОГО ВШАНУВАННЯ ЖЕРТВ
ГЕНОЦИДУ В УКРАЇНІ — ШОУ?**

Закінчення. Поч на 1-й стор.

братом” і народом, частиною якого сьогодні ви також є. І не віртуальні (уявні) вороги в Україні є, а цілком реальні. Прикладів можна навести чимало. Хіба не вороги держави радіють кожній помилці, падінням, поразкам проукраїнських сил, бо мріють повернути все, щоб лиш самому пригрітися під крилом ганебних деяких ставлеників північного сусіда. Автор так злісно говорив про українській націоналізм, зовсім не помічаючи споконвічного російського не тільки націоналізму (позитив), але й шовінізму (негатив)?

Не розумно і не раціонально тепер, як вже виявився блуд, звинувачувати народ Росії, чи будь-який інший, у голодоморах і політичних репресіях. Винні у гріхах перше система і правителі. Росіяни від того блуду ленінізму, від сталінщини постраждали також не мало. Те, що було вже не вернеш. Ідеологи і безпосередні виконавці голодоморів та репресій майже всі на тамтотому світі. Але їхні нащадки і сучасні людиноненависники роздмухують штучне протистояння за аналогією з мовним питанням, НАТО та ін. Напевно все це потрібно їм для того, щоб і надалі

каламутити воду, бо у ній легше приховувати правду, прикривати справжні свої наміри.

Від голодоморів Україна втратила біля 10 мільйонів своїх громадян. **Де гарантія, що ми знову не створимо систему, яка може влаштувати подібне? Ось чому сьогодні, як ніколи, потрібно говорити про голодомори і масові репресії. Щоб змінити ставлення великої частини населення сорока семи мільйонної держави до того геноциду.** Велика частина населення України ще не усвідомила справжнього масштабу горя, яке почалося ще в 20-х роках ХХ століття і тривало аж до хрещовської відлиги середини 50-х. Ніхто не підрахує справжню цифру втрат України від репресій та голодоморів. Жодний вчений чи комп’ютерна програма ніколи не зможуть оцінити, на якому б щаблі розвитку була наша держава і все людство, не будь цілеспрямованого геноциду в центрі Європи. Погоджуюся, що український народ постраждав і від німців, поляків, мадярів (угорців), румунів. Ніхто не заперечує того, що завше загарбники приходили на Україну з певними бажаннями і приводили їх сюди не Божі наміри, а сатанинські, політичні си-

стеми подібні комуністичній. Цілком доречно, що 25 листопада — день, коли вшановують всіх репресованих і загиблих громадян, що мешкали в Україні. До жертв, поряд з українцями, відносяться і росіяни, євреї та інші національності, бо іменується він «Днем вшанування жертв і політичних репресій в Україні», а не лише жертв української нації, як намагається показати це автор статті. То ж, чи допустимо називати вшанування їх пам’яті — шоу?

Ще одне заперечення автору вище згаданої статті у «Нетішинських Вістях». Німеччина, керована колись людиноненависником Гітлером, на відміну від Росії, вже давно покаялась у геноциді проти інших народів і визнала свої гріхи, у тому числі і проти населення України (усіх національностей), тому Німеччина сьогодні, рівноправна у світовому співтоваристві. Чи поважають у світі Росію? Не поважають. Заперечуючи очевидне — про голодомор в Україні, Росія в черговий раз наочно показує світові, що ця країна й надалі залишається заповідником тоталітаризму і імперських амбіцій. Горе-захисникам варто вже зрозуміти, що **ЗАСУДИТИ НЕОБХІДНО СИСТЕМУ, ТО-**

ГОЧАСНИЙ РЕЖИМ, а не нинішнє покоління політиків, державу чи, не дай Бог народ, які (більшість) справді не причетні до тих, півстолітньої давності, подій. Піддати осуду треба лише тих з них, хто сьогодні підігрівав шовінізм та великодержавний імперіалізм.

Незважаючи на економічні негаразди, Україна намагається бути правовою і демократичною державою, а головне — суверенною. Саме цього, дуже не хочуть кремлівські зверхники. Тож зрозумілий шалений їхній спротив правді, поступу української держави до світового співтовариства, — всьому позитивному. Шкода, що в Україні є ще посіпаки, які служать не власній країні.

Україна незалежна держава і її народ та керівництво мають зрозуміти, відстоювати наші інтереси, боротися за наш добробут належить перше нам.. Якщо ж щирі брати (будь-якого народу) допоможуть (жити, а не вмерти), — дякуємо. Пора вже навчитися ставитися до інших, не як до ворогів чи полум’яних друзів (це великосмієний радянський підхід до справи) лише через їхню належність до того чи іншого народу, а — як рівноправних партнерів. Це має вважатися взаємоповагою.

Якщо цього не вимагати, ніхто і ніколи нас поважати у світі не буде.

Автор на завершення пише: «... традиційно хорошо относился (населення України) к России и традиционно настороженно — к западным народам...». Нарешті стає зрозумілим чим продиктована стаття у „Нетішинських Вістях». В завульгованій формі автор намагається втовкмачити нам, що росіяни хороши, а всі інші погані, тому й дратує його «зміненіє ідентичності народу». А насправді все це не так. Автор виключає цим усі традиції — факти визвольної боротьби українців, справжніх героїв України. Кожен народ, добрим перше зобов’язаний бути для себе, а з іншими буде партнерські стосунки. Пригноблення слабшого, нездатного захистити себе і відстояти власні інтереси, відходить в історію. Якщо складається інакше, то самодостатній народ бореться до часу, коли здобуде свою незалежність. Ми здобули її, але є в незалежній Україні громадяни, що сумують за минулим, для щирого українця — ярмом. А щоб замилити очі, ніби то він вболіває за Україну, ставить все з ніг на голову. Погоджуюсь, що «раздувание» теми «голодомора» носить чисто заказной політичний характер. Печально, що это происходит на фоне памяти безвинно пострадавших людей».

Василь ВСЕВИДЕНКО

Сказання мудрих

Віра — як досягати

Буває так: дитину тягнеш силоміць, а вона впирається плаче і в інший бік тягне. Але коли звідти, куди її затагнули батьки, повертається — найщасливіша.

Якщо їй на це звернути увагу: запитати, чи буде плакати наступного разу, (коли їй казатимуть, що там, куди їй пропонують йти, добре, краще ніж

вона знає) і якщо так нагадувати ще і ще, то прийде час, дитина покине все те добре, що з нею тут відбувається, бо вона зацікавиться тим, що їй пропонують досвідченіші і доброзичливі. Матиме віру, що їй буде краще там куди пропонують йти.

Самому собі теж потрібно підкреслювати, щоб набути певність у вірі в праведність

своїх поступків. Звертати увагу, на ті приклади в житті, де хотів робити одне, але все ж зробив — як Бог велить. І хоч вийшло інше — ніби гірше, але з часом виявилось, що з цього велика користь. Як правило, це користь не сьогоднішньої, а такої, як ота байка про те, що краще навчити рибу ловити, ніж дати риби наїстися.

Наприклад, тягнуло до жінки (чи жінку до чоловіка) і все ніби й без перешкод, та дав Бог, в останню мить, — не зійшли-

ся. Після виявилось, — якби зійшлися, то мала б трапитися біда. На майбутнє ця людина обережніша (навчена). І, як правило, трапляється це не з людиною, характеристика якій — пропаша, а із тєю, яка попри потяг, мала передчуття, що щось вона не те робить. Отже, Бог бачив, що цій людині потрібна невдача, яка допоможе їй прозріти. Але треба визнати, що це не завжди спрацьовує, бо якщо людина з свідомістю бугая, то й ногу зламає, а

на роги полізе, щоб дістати тимчасове задоволення, не думаючи про наслідки. Тож, придивляймося до „невдач”, може вони на краще, і будемо мужні вірити, що, як втримаємося від якоїсь спокуси, то щасливішими будемо. Пройде час, прийде й переконання, і вже для такого поступку не потрібна буде мужність, бо жадатимемо поступати не спонукаючись і від цього пізнавати значно більше — справжнє щастя, а не тимчасову насолоду

“Вісник малозахищених”
Інформаційна громадсько-політична газета.
Засновник - ГО “З’єднання борців “За справедливість”.
Свідоцтво про державну реєстрацію КВ № 9485 від 11.01.2005 р.
Голова редакційної ради Анатолій Войтко

Редакційна рада не завжди поділяє позиції авторів публікацій; залишає за собою право редагувати та скорочувати тексти, змінювати заголовки, відбору надісланих матеріалів. У разі необхідності редакційна рада буде погоджувати відредагований текст матеріалу з його автором.

Відповідальність за достовірність фактів, цитат, власних назв та інших відомостей несуть автори публікацій.

У разі передруку посилання на “Вісник малозахищених” обов’язкове

Виходить двічі на місяць (до 20 і до 5)
Розповсюдження газети безкоштовне, а для передплатників (передплатний індекс 08697) і бажаних купити у роздріб — за пільговою ціною за 2 номери (місяць): по Україні 84 коп., по Хмельницькій обл. 67 коп.

Програмні цілі: захист інтересів скривджених, принижених, знедолених і несправедливо ображених; надання консультацій
Виявляйте, картайте, допомагайте - ГУРТОМ ПОБОРЕМО

Адреса редакції:
вул. Незалежності, 10, м. Нетішин, Хмельницька обл., індекс 30100
тел.: (03848) 3-22-14,
факс: (03848) 3-45-23
e-mail: bzsz@nh.km.ua

Банківські реквізити:
р/р 26004301071 ВАТ держ. ошад. Банк, м.Славута МФО 375155, Код ЄДРПОУ 22764531

Газета друкується у Шепетівській міжрайонній друкарні Св. ХЦ №008 від 9.10.2000 р.
Тираж: 3000 Зам. №